

ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆದಿವೆ. ಇನ್ನುಳಿದ ಜಾತಿಯ ಸಿಕಾಡಾಗಳು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯವರೆಗೆ ಬದುಕುವುದರಿಂದ ಅಷ್ಟು ಗಮನಸೆಳೆದಿಲ್ಲ.

ಈ ಚಿಕ್ಕ ಕೀಟದ ಬದುಕಿನ ಕ್ರಮ ಕುತೂಹಲಕಾರಿ. ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷಗಳ ಅಂತರದ ನಂತರ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಇವು, ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬದುಕುವುದು ನಾಲ್ಕರಿಂದ ಆರು ವಾರಗಳು ಮಾತ್ರ! ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಎದ್ದು, ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಿ, ಹಾಡಿ ಕುಣಿದು, ಮರವೇರಿ, ಸಂಗಾತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ, ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿಯ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ತಾವು ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅವತರಿಸಿದ್ದೇನೋ ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಸಾವನ್ನಪ್ಪುತ್ತವೆ.

ಭೂಮಿಯ ಆಳದಿಂದ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ತೂತು ಕೊರೆದುಕೊಂಡು ಸಿಕಾಡಾಗಳು ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಚೆ ಬರುವ ಪರಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದೇ ಒಂದು ಸೋಜಿಗ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕುಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆ ಮಾಡಿ ಮಲಗಿರುವ ಇವನ್ನು ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ, ಬೆಳಕಿನ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೊರಡುವ ಸೂಚನೆ ನೀಡುವುದು ಬೇಸಿಗೆಯ ಸುಡುಬಿಸಿಲು ಮತ್ತು ಆರಿದ ಮಣ್ಣಿನ ತೇವಾಂಶ.

ಸಿಕಾಡಾಗಳು ಅಂಟಾರ್ಟಿಕಾ ಖಂಡವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿಶ್ವದ ಮತ್ತೆಲ್ಲಾ ಭಾಗದಲ್ಲಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ 3000ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಭೇದಗಳಿದ್ದು, ಕಾಡು, ಹುಲ್ಲುಗಾವಲು ಮತ್ತು ಮರುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಮೋಡ ಕವಿದ ವಾತಾವರಣ ಮತ್ತು ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಾಗಿರುವ ಸಿಕಾಡಾಗಳು ಬೇಸಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಸಕ್ರಿಯವಾಗುತ್ತವೆ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ 36 ಮಿ.ಮೀ. ಉದ್ದವಿರುವ ಪೌಢ ಸಿಕಾಡಾಗಳು ಮಿಲಿನ ತ್ರಿಯೆಯ ನಂತರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಷ್ಟೇ ಬದುಕಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೊರಜಗತ್ತಿನ ವಾಸ ಮತ್ತು ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿ ಎನ್ನುವುದು ಅವುಗಳ ಬದುಕಿನ ಅಂತ್ಯದ ಸೂಚನೆಯೂ ಹೌದು.

ಗಂಡು ಸಿಕಾಡಾಗಳ ಬೆಡಗಿನ ಹಾಡೇ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಮಿಲನದ ಕರೆ. ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕೆಳಭಾಗದಿಂದ ಧ್ವನಿ ಹೊರಡುವಾಗ ಸಿಕಾಡದ ಹಿಂಭಾಗ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಬೇಸಿಗೆಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನಗಳು ಮಿಲನಕ್ಕೆ ಪ್ರಶಸ್ತ ಸಮಯವಾದ್ದರಿಂದ ಗಂಡುಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕೂಗಲು ಆರಂಭಿಸಿದರೆ, ಪ್ರಶಾಂತ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ 800 ಮೀ. ದೂರದವರೆಗೆ ಅವುಗಳ ಕೂಗು ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮಿಲನವಾದ 10 ದಿನಗಳ ನಂತರ ಮೊಟ್ಟೆಯಿಡಲು ಆರಂಭಿಸುವ ಹೆಣ್ಣು, 400ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮೊಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮರದ ಕಾಂಡದ ಮೇಲೆ, ಪೊದೆ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಇಡುತ್ತದೆ. ಆರು ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟೆಯೊಡೆದು ಮರಿಗಳು ಮಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಆನಂತರ ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಮಣ್ಣಿನ ಒಳಗೆ ಸೇರಿ ಸಣ್ಣ ಬಿಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸರಿ ಸುಮಾರು 8 ಅಡಿ ಆಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಜ್ಜಾತವಾಸಿಗಳಾಗಿ ಬಹುಕಾಲ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಆಹಾರ ಮತ್ತು ತೇವಾಂಶದ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮರದ ಅಥವಾ ಗಿಡದ ಬೇರಿನ ಬಳಿ ರಂಧ್ರ ಕೊರೆದು ಭೂಮಿಯ ಆಳ ಸೇರುವ ಇವು ಬೇರಿನ ರಸ ಹೀರಿ ಬದುಕುತ್ತವೆ.

ಮಣ್ಣು ಸೇರಿದ ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಮರಿಗಳು ವಾತಾವರಣದ ತೇವಾಂಶ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕಡು ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಸಣ್ಣ ರಂಧ್ರದ ಮೂಲಕ ಅಗಾಧ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಬಂದು ಹರಿಯುತ್ತಾ ಮರಿಗಳನ್ನೇರತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಆಗಿನೂ ಸಿಕಾಡಗಳಿಗೆ ರೆಕ್ಕೆ